

med alle de Vaaben, hun raadede over, fra Vid til Pathos. En Gang siger hun: „Uden at indlade os paa de franske Romaners Værd vil vi kun sige, at de fleste tage sig bedst ud paa Fransk, nogle kun paa Fransk og enkelte jo mindre Fransk, man kan“, og en anden Gang: „Der er i Virkeligheden ikke stort Spring fra hvad vor Fantasi sysler med til vore Gerninger“ — — og da hun fører det afgørende Slag imod dem, siger hun: „Den hele nordiske Litteratur lige fra Sagaerne op til vore Dage har hvilet paa et sædeligt Grundlag, har holdt Kvinden højt i Ære, har gjort hende jevnbyrdig med Manden, om end paa forskellige Omraader, og paa samme Trin staar hun og hendes Stræben i det virkelige Liv. Med sædelig Alvor, Dygtighed og Sagkundskab kæmper hun Side om Side med Manden for Tidens store Ideer, deriblandt den om Kvindens Rettigheder og Pligter, baade i det private og i det offentlige Liv — Grundlaget for Kvindesagen —; fra hende bør derfor Protesten komme mod Bøger, hvori hun fremstilles som Hundyr og slet ikke andet, hvori alt det aandige, som danner Grundlaget for vort Livssyn, fornægtes.“

Der kan maaske rejses Tvivl om, hvorvidt Frøken Goldschmidt havde Ret i sit Standpunkt i denne Sag; men én Ting kan der næppe tvivles om, at en Forening vinder ved at styres af en Personlighed, der har Kærlighed nok til en Idé til atter og atter at kæmpe for den.

Solidaritetsideen slog Frøken Goldschmidt ogsaa adskillige Slag for, bl. a. da der fra Helsingør Læseforening kom Forslag om gensidig Medlemsret. „Fra Ideens Side er det rigtigt,“ siger hun, „alle vi Kvindeforeninger bør holde sammen, hjælpe og støtte hinanden, kæmpe for den Idé, som har frembragt os, hver paa sit Omraade, efter sin Begrænsning.“ — Og hun ikke blot talte om Solidaritet; hun søgte selv at gennemføre Tanken, saaledes da hun tog Initiativet til, at Kvindelig Læseforening, i Forbindelse med Dansk Kvindesamfund, stiftede Fru Rovsings Mindelegat til Uddannelse af kvindelige Haandværkere.

Hendes Beundring for Energien og Dygtigheden i dens forskellige Former gav sig ogsaa Udslag i hendes Bestyrelsestid: Pouline Worm og Fru Collett blev gjort til livsvarige Medlemmer, de kvindelige Studenter fik fri Adgang til Foreningen de første tre Aar efter Artium, og da vor første kvindelige Læge, Frøken Nielsen, en Gang dirigerede ved en af vore Generalfor-